

Obnovujme se

26.04.2026 Hošťálková

Čtení: Ef 4,22-32 Žalm 51,12-14

Písně: 244, 318, Stvoř ve mně srdce čisté, 581, 422

Bratři a sestry,

dnešní zamyšlení bude nad již přečteným oddílem ze čtvrté kapitoly listu Efeským, především pak nad verši 22–24:

Odložte dřívější způsob života, staré lidství, které hyne klamnými vášněmi, obnovte se duchovním smýšlením, oblecte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

Jaro je v plném proudu a my můžeme jako každý rok sledovat, jak se příroda kolem nás obnovuje. Tráva se zazelenala. Některé stromy jsou už doslova obsypány květy. A co my sami? Někteří z nás se už jistě pustili do jarního úklidu bytu, domu nebo zahrady. To je jistě dobré. Spolu s apoštolem Pavlem si ale myslím, že to nestačí. My sami potřebujeme být obnoveni. Ale co to vlastně znamená být obnoven?

Pokusím se to přiblížit na příkladu. Máme notebook na vysílání bohoslužeb. Před časem přestal fungovat. Nastaly potíže s připojením kamery a se zvukem. Přenos neběžel stabilně. Musel jsem smazat jeho operační systém a nainstalovat ho kompletně znovu. Navenek zůstal stejný, ale programy a data jsou v něm nová.

S námi lidmi to takto jednoduché není. Naše myšlení se nedá „zformátovat“ jako pevný disk počítače. Jde o jemnější proces. Na jeho začátku je naše rozhodnutí pro Pána Ježíše pokračuje každodenním rozhodováním pro jeho následování.

Obnovení neznamena vznik, ale to, že se něco sešlé a staré stane novým a dobrým. Bůh nezhazuje naši duši a tělo, aby stvořil někoho úplně jiného. On bere tu starou, hříchem a vlastním egem sešlou bytost a skrze Ducha ji „přetváří“ v nové stvoření (2 Kor 5,17). Na konci tohoto procesu jsi to pořád ty, ale očištěný a proměněný k podobě Boží.

Když budeme číst ten oddíl dál, uvidíme konkrétní věci. Je jasné, že lež a krádež působí u věřících lidí naprosto nepatřičně. Je zde ale oblast, kde chybujeme daleko častěji:

... jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji (Jk 3, 8 – 10).

Proto potřebujeme nejen upřímnou snahu, ale také modlitbu: „Pane, postav prosím stráž k mým ústům.“ (Ž 141,3).

Oddíl dál pokračuje: Nezarmucujte Ducha svatého tvrdostí srdce, zlobou, hněvem, křikem, utrhaním a jakoukoli špatností. Tvrdost, nebo jinak také hořkost jsou staré křivdy, které si v sobě pěstujeme. Zloba, nebo také prudkost, znamená náhlé vzplanutí emocí. Je to ten moment, kdy „bouchnou saze“ a člověk nad sebou ztrácí kontrolu. Hněv nemusí být vždy hříšný, ale neměli bychom se hněvat déle než do západu slunce. Jinak vědomě setrváváme v nepřátelství a tím dáváme

prostor tomu zlému. Křik asi nemusím příliš vysvětlovat. Zahrnuje hádky, zvyšování hlasu a snahu druhého umlčet nebo zastrašit silou projevu.

Utrhání, jinak řečeno pomlouvání, je útok na charakter druhého člověka. Znamená to mluvit o druhých zle, urážet je nebo šířit lži s cílem pošpinit jejich jméno. Špatnost, nebo také zlá vůle, je souhrnným pojmem pro jakékoli úmyslné zlo. Dopouštíme se jí tam, kde škodíme, podvádíme nebo se radujeme z neúspěchu druhých.

Všechny tyto věci máme stejně jako při jarním úklidu vyházet ze své mysli. Ale prostor, který po nich zbude, je potřeba naplnit něčím dobrým. Například laskavostí, kdy ochotně vycházíme druhým lidem vstříc, milosrdenstvím, kdy projevujeme soucit s druhými, a odpuštěním, v němž darujeme druhým milost, aniž by si ji museli zasloužit.

Obnova není jednorázový proces. Přesnější překlad zní: „Dávejte se neustále obnovovat“ nebo také „Buďte obnovováni“. V překladu Bible 21 je uvedeno:

Obnovujte ducha své mysli a oblékněte se do nového člověka stvořeného k Božímu obrazu, plného spravedlnosti, svatosti a pravdy. (Ef 4,22 – 24)

Žijeme-li starým způsobem života, máme na prvním místě sebe. Snažíme se mít své životy pod kontrolou a zaměřujeme se na to, co nám přináší uspokojení. Obnova znamená proměnu, po níž se na první místo dostává náš vztah s Bohem. Místo vlastních plánů a ambicí se ptáme: „Jaká je Pane tvá vůle?“ (Řím 12,2). To je vertikální část obnovy. Druhá, horizontální, zahrnuje službu druhým lidem. Přesouváme se od „Co z toho budu mít já?“ k „Jak ti mohu pomoci?“. Proměněná mysl vidí potřeby lidí kolem sebe a vnímá druhé jako důležitější než sebe (Filip 2,3).

To je všechno jistě správné, ale jak se vlastně máme obnovovat a nechat obnovovat? To přiblížím na podobenství o dvou vlkách:

Jednou vyprávěl starý indián svému vnukovi o velké bitvě, která probíhá v nitru každého člověka.

Řekl mu: „Chlapče, ta bitva v každém z nás je bitvou mezi dvěma vlky. Jeden je zlý. Je to vztek, žárlivost, závist, smutek, sobectví, namyšlenost, hrubost, nenávisť, sebestřednost a falešnost. Ten druhý je dobrý. Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, naděje, empatie, štědrost, věrnost, soucit, důvěra a víra.“

Vnuk o tom chvíli přemýšlel a potom se zeptal:

„A který vlk vyhraje?“

Starý indián odpověděl: „Ten, kterého víc krmíš...“

Naše mysl se obnovuje tím, čím ji plníme. Sytíme ji pravdou, tedy slovy Písma? Necháváme ji formovat modlitbou, při níž jsme v kontaktu s naším Pánem? Dokážeme se před ním opravdu ztišit a věnovat mu svůj čas? Jsme ochotni přijímat podněty ze společenství křesťanů, které navštěvujeme? To je vše velice potřebné k naší obnově. Ten, kdo nás doopravdy obnovuje, je ale Bůh.

Amen.